

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

číslo 4

ročník 6

říjen 2006

Pro mne si nepřijde smrt, ale Bůh

Podle tohoto vyznání se sv. Terezie z Lisieux smrti vůbec nebála, a přiznáme si, že takovou víru leckomu i závidíme. Jenom málokdo má podobnou důvěru v konečné setkání v domě milujícího Otce. Tímto obrazem bylo před rokem a půl oznámeno světu, že papež Jan Pavel II. právě překročil práh fyzické smrti.

Běžně jsme však účastní posledního rozloučení s našimi drahými, které se neobejde bez slz. A ony slzy se nám znovu objeví na tváři, když navštívíme posvátné místo, kde jsme jejich tělesnou schránku naposled spatřili. Vyprošujeme jim odpustění, vyprošujeme jim „odpočinutí lehké...“. Odkud však pramení naše víra, že to nejsou jenom jakési citové projevy, které už nemají v našem moderním světě místo? Můžeme dopomáhat zemřelým ke klidu a smíru s Bohem?

Úvahy o možnosti očisty po smrti vznikly během pronásledování v prvních křesťanských dobách. Někteří křesťané tehdy zapřeli svou víru v Krista, ale později se chtěli navrátit do církevního společenství a tak prosili o smíření s Církví. Těmto lidem bylo uloženo dlouhé pokání, někdy až do konce života. Mnozí uložené pokání vykonali a byli opět přijati do plného církevního společenství. Tato praxe byla počátkem toho, co dnes známe jako svátost smíření. Mnozí však, ještě než vykonali uložené pokání, během této doby zemřeli. V takových případech hledali církevní pastýři různá řešení a možnosti, které by potvrdily, že kající mohou své pokání dokončit i po fyzické smrti. Tito zemřelí křesťané totiž chtěli mít účast na životě Kristově, v něhož věřili, přestože ho dříve ze slabosti zapřeli.

O posmrtném očišťování uvažujeme z různých pohledů, protože co život, to neopakovatelný osud, mnohdy vhodný

na román. Neumíme jako lidé spravedlivě srovnat život člověka, který v podstatě žil hezký život, s někým, kdo si vlastní omyly nebo dokonce mnohé způsobené zlo uvědomil a třeba i upřímně olitoval až před smrtí. V zásadě souhlasíme se slovy žalmisty, že „nic poskvrněného nemůže být uvedeno do Pánovy přítomnosti.“ (Žalm 14, 1-2). Představu, jak se asi po smrti člověk připravuje na úplné přiblížení k

Bohu, si můžeme udělat na základě biblických citátů a přirovnání k životním situacím. Ona „očista“ spočívá jednak v konečném oddělení a docenění všeho dobrého i zlého v člověku. Řecky se tomuto soudu říká „krisis“, krize. Tato očištná krize spočívá asi i v tom, že se člověk setká s archetypem, předobrazem a vzorem, podle kterého byl stvořen, a kterým je Kristus. Tehdy se srovná s podobou, do níž měl dorůst, ale nedorostl, nahlédne, jak mohl být jeho život rozvinut a jak by byl plodný, kdyby... Samozřejmě, ne všechno jsme v životě mohli ovlivnit; například místo a čas, do kterého jsme se zrodili, jsou

nám dány. Známe však osobnosti, jejichž osobní rozhodnutí má nakonec význam i pro náš život: Kdyby se například takový sv. Cyril s Metodějem neustále rozhodovali, je-li moudré jít na Moravu či nejit, nakonec by nešli a na konci života by je to mrzelo, a třeba by se z toho i vyzpovídali. Jistě by byli spaseni, ale nevykonali by to veliké, co vykonali. Jejich život by nebyl tak plodný. A podobně je to i s mnoha jinými velkými lidmi, jejichž poslání přesahuje osobní či místní a časové hranice. Jistě, musíme říci, že Bůh má dostatek svých možností, které my neznáme, ale přece jen by svět byl o něco ochuzený. Konec konců život mnoha lidí v okolí je nejenom o něco ochuzen, ale je to jen chudé živoření přes všechny možnosti, které se jim přímo nabízejí - neumí nebo nechťejí se rozhodnout.

Kniha Zjevení popisuje oslaveného Krista jako oheň, oheň božství, které proniká celého člověka a zcela ho naplňuje a proměňuje. Svátý Pavel popsal toto setkání s ním v prvním listu korintským křesťanům (1 Kor 3,10-15): co člověk vytvořil, bude vyzkoušeno v ohni, kterým je oslavený Kristus. Člověk najednou pozná, co v jeho životě bylo „vystavěno ze zlata, stříbra a drahého kamení“, tedy pod vedením Božího Ducha, a nebo co bylo jen ze „slámy a dřeva“ - pod vedením vlastního sobectví. To, čeho se člověk tolikrát v životě neúspěšně zříkal, už ho nebude dál tížit, pokud to úplně vydá Božskému ohni lásky. Zde se naposled projeví, kolik dobré vůle doopravdy ještě zbylo v lidském srdci.

Modlíme se za „věčné odpočinutí“ pro naše zemřelé. Je to odpočinutí od každé výčitky nebo neklidu, která by člověku bránila nahlížet na to, co ještě žádné oko nevidělo, na „Pravdu zjevenou v celé své plnosti.“

P. Jozef Strečka SVD

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

Rozhovor s P. Tomášem Koňářkem - 2. část

Kdy jste emigroval?

To bylo v osmdesátém pátém roce, 21. srpna. Jak to, že jste po tolika letech odporu nakonec emigroval?

Já jsem nikdy nechtěl prchat z vlasti, nikdy jsem na to ani nepomyslel. Dokonce mě začalo bavit rvát se s estébáky, jako rytíř lásky odporovat nespravedlnosti a zlu. Ale je tady ještě druhá stránka rytíře, a to popřít touhy svého „já“ a obětovat se pro bratra, který vysílením padá na „líše pastýřské“. Takto podpořil vysíleného Cyrila bratr Metoděj a pokračoval na velkomoravské roli. Ve Vídni byl nemocí a pastoračními uprchlíky zesláblý a vysílený kněz P. Josef Novotný. Potřeboval naléhavou pomoc rytíře a kněze, který by táhl s ním a později sám na započaté líše.

ve Vídni rok 1986

A i ta práce v domově důchodců Vás v Praze bavila?

Ta práce mne velice bavila. Byla to práce s člověkem a odhalovala tajemství lidského bytí v jeho ubohosti a bezmocnosti. Zjevovala tajemství člověka zesláblého stářím a nemocí. Tento fenomén stáří ukazoval na strádajícího člověka, který není nikdo jiný než trpící Kristus. Tak se naplnilo mé niterné rozhodnutí posloužit lidem. Tenkrát jsem si ještě neuvědomoval, že práce „lapiducha“ je moje bezprostřední formace Bohem na budoucí poslání křížovníka, který se musí postarat o ducha i o tělo svých svěřených. Dozvěděl se o mně ve Vídni P. Novotný, křížovník, který se tam staral o uprchlíky. Velice těžce onemocněl a sháněl někoho na pomoc. Spiritus movens podzemní církev v ČSSR, jako byl P. Zvěřina, P. Kubíček a P. Bruno Sklenovský usoudili, že nejvhodnějším pomocníkem budu já. Kněz bez státního souhlasu, zdravotník se špitální praxí, vykonávající pastorační práci mezi studenty a manželskými páry. V té době jsem byl bytem „Pražák“, ale můj pas ležel na Vsetíně na Stb. Podzemní církev mi zařídila zájezd do Rakouska, já měl za úkol zařídit si pas. Naštěstí ďábel je rozdělený, a okresní a krajská Stb mezi sebou bojovaly. Osm měsíců jsem na ně stále dorážel, ale ještě tři dny před odjezdem jsem pas neměl. Nakonec mne povolali v neúřední den zadními dveřmi na pasové. Tam na mne čekali estébáci a

stále dokola se mne vyptávali na byt paní Kuchválkové, kde jsem byl trvale přihlášen. Snažili se mně dokázat, že tento byt patří mně. V protokolu jsem jim vše proškval a napsal, že byt není můj a já tam bydlím pouze v podnájmu. Z mladého estébáckého ouřady pak vylezlo, že tento můj výslech potřebují, aby si kryli záda proti vsetínské Stb. Byli si též jisti, že za „kopečky“ zůstanu a já tam také zůstal. Překročením státní hranice byla pro mě má vlast uzavřena, tenkrát jsem ještě nevěděl, že pouze na pět a půl roku.

Co se dělo ve Vídni?

Také to nebylo ze začátku lehké. Zaslouhou československých prokomunistických špiónů, mezi nimiž byli i bolševičtí katoličtí kněží, kteří měli vliv na vídeňské arcibiskupství, jsem na čas byl takový plonkový kněz. P.

Novotný mě však hned uvedl do pastorační práce pro uprchlíky a cele mi je světil. V Rakousku jsem pak působil mezi uprchlíky z ČSSR v lágrech a penzionech. Pomalu jsem se učil němčinu, hlavně odposlechem z hovorové řeči.

Uměl jste před cestou vůbec německy?

Ne. Ale Pán Bůh i tam dělá zázraky. Hned v prvních dnech mé emigrace se stalo, že P. Novotný si zlomil prsty na noze a pravou nohu měl v sádře. Jedni lidé z vedlejší farnosti potřebovali zaopatřit starou umírající babičku. Telefonem našli kněze doma až u nás ve čtvrtém okrese – v Karskirche. P. Novotný nemohl chodit, a tak řekl, že tu má jednoho mladého kněze z Čech, který vůbec neumí německy. Babička byla v agónii a již 14 dnů nepromluvila ani slovo, a tak se dohodli, že bych ji mohl zaopatřit já. Já jsem tam byl teprve týden, P. Novotný mě starostlivě vyzbrojil agendou v němčině, ale já si pro jistotu vzal i českou. Manželé staršího věku mne uvedli do místnosti, kde pod duchnami ležela prastará paní. Začal jsem číst v němčině, ale okamžitě jsem se ztratil, tak jsem sáhl po české knížce. Začal jsem česky a najednou se paní začala v posteli vrtět, a já se modlím českou modlitbu dál a stařenka v agónii mi odpoví „Amen“. Otevřela oči a usmívala se na mě, odpovídala úplně živě jako neaktivnější katolík. Tak jsem ji hezky vyzpovídal a krásně jsme se pomodlili. Ona mi potom řekla, že pochází kdesi z Moravy a do Vídně přišla na službu,

její děti už vůbec česky neuměly. Znovu jsem si zopakoval, že člověk, který je v agónii, když k němu přijde kněz, tak začne úplně jinak komunikovat. Vždycky ví, že přišel kněz a že má možnost skrze něj komunikovat s Kristem. Někdy se i probere z agónie. Někdy je mrtvicí raněná řeč, i tak se s Vámi bude modlit nahlas. Co se nezapomíná, je modlitba.

Už se Vám to stalo vícekrát?

Mockrát, ale tam pro čerstvého uprchlíka, to bylo veliké povzbuzení a překvapení. Další překvapení pro mě byli policajti. Odcházel jsem do Rakouska s těmi dusivými zkušenostmi s VB a Stb., ale tam mě policajti s láskou přijali a šli mně maximálně vstříc, a to proto, že jsem kněz. Po třech a půl letech jsem si již mohl zažádat o rakouské občanství a po čtyřech letech mi toto občanství udělili. Udělili mi ho za veliké zásluhy, které jsem prokázal uprchlíkům a strádajícím, a to v zájmu Rakouské republiky.

Takže máte jen rakouské, nebo i české občanství?

O české občanství jsem přišel. Jsem tedy vlastně cizinec ve své vlasti.

Jak jste se stal křížovníkem?

P. Novotný mne uprchlíka s láskou přijal a tak mi otevřel dveře ke vstupu do řeholní rodiny Křížovníků s červenou hvězdou založené sv. Anežkou Českou. Nejdříve jsem šel do noviciátu v městečku Herzogenburg, kde augustiniáni kanovníci mají tutéž reguli sv. Augustina jako my křížovníci. Tam jsme se učili s touto Augustinovou regulí žít a v noviciátních hodinách probírali život oddanosti pro Krista Ježíše. Po roce jsem skládal sliby. Zanedlouho po mých slibech P. Novotný těžce onemocněl a odešel do nemocnice, 27. května mi umřel v náručí. Takže ten, který velmi aktivně připravoval svatořečení Anežky České, se její kanonizace nedočkal. Byla svatořečena 12. listopadu 1989 ve svátek biskupa Josafata, velkého mučedníka z Běloruska.

Po listopadu 1989 jste tedy vůbec neváhal s návratem?

Naopak, vůbec se mi sem nechtělo, protože mně ve Vídni bylo dobře. Zakusil jsem lásku Rakouska. S láskou mě tam přijali a chtěl jsem jim být za to kněžskou službou vděčný. Byli tam také uprchlíci, kteří čekali na mou kněžskou službu, moc jsem jim pomohl. Mně tam bylo dobře, ale protože jsem byl křížovník, tak jsem se musel vrátit, neboť mě můj velmistr povolal do Čech a já jsem slíbil poslušnost. Kdybych byl více znalý řádové historické spletnosti z 50. let, věděl bych, že spadám pod kongregaci v Římě a ne pod Prahu.

✠ Z našeho přičinění a božího požehnání. ✠

✠ Příroda uzdravuje, když s nů žiješ ve zhodě, pomůže aj tam, kde sú dochtori bezmocní. ✠

...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...ROZHOVOR...

Řím by mě držel pro provincii, kterou založil. V Praze je generální představený nazývaný velmistr a v současné době má Rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou 15 slavných profesů.

Kdy jste se vrátil do vlasti a kam?

25. září 1990. Šel jsem na Loket, který byl v té době v špatném stavu náboženském i materiálním. Fara k demolici a kostel otrhaný, s vysokým přístupovým schodištěm. Na Loket jsem byl povolán, abych tam zemřel. Věděl jsem, že osidla smrti se nade mnou stahují. Když budu opravovat ty ruiny, tak se udřu, a když to nebudu opravovat, tak taky umřu, protože to na mě spadne. Na mě tam spadlo 5 stropů. Stropy padají především v noci. Měl jsem vždy vyhlédnuto, kudy budu utíkat. Popadl jsem jen polštář a peřinu a utíkal jsem do další místnosti. Nikdy ale nespádl celý strop najednou, vždycky spadlo půl – tři čtvrtě. Nepadalo to až tak rychle, vždy jsem měl čas probudit se a utéci.

Loket mě velice oslovil a to kvůli Anežce, která se tam po 770 letech opět zjevila, aby komunikovala se svým lidem a se mnou. Anežka od svého dětství byla obětí politických intrik a kalkulovalo se s ní bez ní. Poznal jsem, že Anežce jsem v tom velmi blízký. A že důsledky bolševické bezohlednosti od dětství týrají mé tělo až doposud a politický osten v těle mne bodá dodnes. Její několikrát zasnuby byly jen upevňováním politické moci jejího otce Přemysla I.. Byla zasnoubena za Jindřicha, císařova syna, a dána na výchovu k Babenberkům do Vídně, kde pobývala 5 roků. Já jsem byl ve Vídni také pět roků, pak jsem byl povolán do Čech na Loket. Anežka také musela z Vídně, otec ji nechal převézt do svého hradu na Loket: Tam mladinká konala divy a zázraky. Já sice ne, ale prožíval jsem to s ní. A tak s její přímluvou se stal Loket poutním místem svaté Anežky. Religiozita mocným působením Božího Ducha stoupla o 200%, budova fary i stavba kostela byly převážně opraveny a byl jsem po 11 letech vyšoupen z přemyslovského Lokte. Pod svůj ochranný plášť si mne vzala Římovská Panna Maria.

Jaké to je, být farářem v Římově, který je poutním místem?

Poutní místo je největším bohatstvím Římovy, je třeba nazvat ho místem spásy. Jezuitovi P. Janovi Gurre se na římovských loukách roku 1626 zjevil Kristus s křížem a Panna Maria. Ježíš

mu řekl: „Chci na tomto místě spasit svůj lid.“ a Panna Maria mu řekla: „Chci mít tu svůj domek k přebývání mezi svým lidem.“ Jezuité vystavili za rok a půl Loretu, přesnou kopii italského Loreta. Svěcení proběhlo 12. srpna 1650 a zúčastnilo se ho 30 tisíc poutníků.

Kromě Lorety je v Římově pašijová cesta s 25 zastaveními.

Spása lidstva se uskutečnila v Jeruzalémě. P. Jan Gurre, aby naplnil Kristovu vůli spásy, vyslal do Jeruzaléma jistého kapucína P. Alexie, aby přinesl přesnou dokumentaci o Kristově utrpení. Spása lidstva se stala v Jeruzalémě skrze utrpení Kristovo, Passio Christi = Pašije. Křesťané žijící v Jeruzalémě na počátku 17. století ukázali Alexiovi, kterak ctí Kristovo utrpení na 25 místech. Odkrokoval vzdálenosti mezi zastaveními a zdokumentoval tajemství kaplí. S tímto plánem přišel do Římovy, kde byla vystavena jediná přesná kopie Jeruzalémských pašijí. Tyto Jeruzalémské pašije již neexistují, velká část byla zničena drancováním islámu koncem 17. století a další ve století 19. přestavbou města. V Jeruzalémě zůstala zachována pouze 3 zastavení. Římovské pašije se snažili zlikvidovat už prvorepublikáni, pak komunisté a r. 2002 velká povodeň.

(V naší farnosti se na Pašijovou cestu v Římově konala sbírka po povodních v srpnu roku 2002. V létě roku 2003 byl z naší farnosti organizován zájezd poutníků společně s farníky z Velkých Karlovic. *Pozn.red.*)

Zjevení v Římově neskončilo osobou P. Jana Gureho, ale trvá a každý se může stát jeho účastníkem skrze pokoru a víru. Tady se stalo nespočet zázraků. Stále je v živé paměti zázrak úplného uzdravení chlapce Milana prolezlého rakovinou od hlavy až k patě 4. června 2000. Poslední zázrak na těle se stal protestantské ženě jménem Elvíra Neupert 4. června 2004. Na svatbě Aničky Labajonové 13. září 2002 se udál stejný zázrak jako v Káni Galilejské. Ovšem nejvíce zázraků v oblasti duše bylo za komunismu.

Když vidím tady v Římově mocné působení našeho Spasitele Pána Ježíše Krista a jsem svědkem jeho lásky, v pokorě klekám před jeho laskavou Božskou velebností a prosím, aby nás hříšní a nadále zahrnoval milostí SPÁSY, kterou přislíbil svému lidu v pokorném služebníkovi knězi Janu Gurre. Těším se z jeho mateřské Bohorodičky Marie, naší Matky a pospolu s pokornými věřícími se tlačím i já pod její ochranný

plášť

Máte vůbec čas na nějaké koníčky či záliby?

To tedy opravdu nemám, farnost vyžaduje moji 24 hodinovou přítomnost kvůli jejímu poutnímu charakteru. Každý den přicházejí poutníci či turisté. Pravidelnou prohlídku poutního areálu máme každý den v poledne, pak ještě dojíždí zájezdy. Teď jsem po dlouhé době na návštěvě na Hrozenkově. Byl jsem na Velehradě na exerciciích a moji sourozenci chytře na tento termín naplánovali rodinné setkání a byla také sloužena mše svatá za naše rodiče a sestru Magdalénu. Loni jsem na Hrozenkov přijel pouze na sraz spolužáků základní školy. Moji spolužáci mě uchvacují, náš ročník 1950 je ojedinelý tím, že není rozvedeno ani jedno manželství, jsou tam vdovy, ale nikdo není rozveden.

Jak se Vám na Hrozenkově po tak dlouhé době nepřítomnosti líbilo?

V neděli na mši svaté mne překvapilo složení církevní obce. Mile potěšující byla přítomnost celých rodin a ze tří čtvrtin převládali lidé mezi 20 až 60 rokem. Dříve býval kostel z poloviny zaplněn lidmi staršími, ale teď produktivní věk jednoznačně dominuje. To znamená, že farnost roste v Duchu Svatém.

Co byste nám vzkázal, co máme dělat, abychom se stali lepšími?

Vycházejte z dědictví, které jste převzali od svých otců a na něm postavte svoji šťastnou budoucnost. Toto dědictví víry je třeba pokorně přijmout a těšit se z něho. Není to nic zastaralého, zač by bylo třeba se stydět, vybudovaly ho v našich předcích generace kněží a teď přináší plody.

Víte kdo vymodlil mé kněžství? Hrozenkovské stařenky. Když kostelník Baroš musel nastoupit do zaměstnání, tak mi bylo asi 11 let. Každé ráno jsem svého strýčka jakoby zastupoval. Odzvonil jsem klekání, připravil kostel na mši svatou a ministroval. Ráno ve všední dny přicházelo 40-50 lidí. Tito zbožní lidé se po mši modlili krásné staré modlitby. Já jsem mezitím sklídl z oltáře, zhasel svíce... Když se ženy modlily modlitbu za nová řeholní a kněžská povolání, tak jsem si v duchu říkal: No to určitě, od nás zaručeně žádný kněz nebude! A ony se modlily dál... A na druhý den to bylo stejné a tak jsem s nimi každý den bojoval stále dokola. Stařenky zvířely! Pokornou a vytrvalou modlitbou mně vybojovaly kněžské a řeholní povolání hned jako prvním.

Při loučení s P. Koňářkem si podáváme pravou ruku a on mi ještě ukazuje zdeformovaný konec ukazováčku: „Vidíte, to je ještě viditelný následek mého pronásledování pro víru.“

Za rozhovor děkuje Ingrid Petřeková

P. Tomáš v r. 2000 s erbem křižovníků

✠ Už nám Pámbů pomohl, ale všeckým nemohl, šak on jím takéj pomůže, všeckým naráz nemůže. ✠

✠ Kopec přejdi, lebo obějdi. ✠

...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Orelské zprávy

Do programu orelské činnosti patří kromě sportovních akcí také řada kulturních a duchovních aktivit, na prvním místě celonárodní orelská pouť na Sv. Hostýně a na druhém místě ústřední soutěž v přednesu křesťanské poezie a prózy „Svatováclavská réva“, kterou založil Bohumil Matula. Letošní, již patnáctý ročník, se uskutečnil 16. září v orlovně v Lubině a měl název – 15 LET PLUTÍ PROTIPROUDU. Naši jednotu reprezentovali dva soutěžící. Na začátku jsme si připomněli jednotnou a všem společnou duchovní myšlenku zazpíváním orelské hymny, písně „Vzhůru Orle slovan-ský“. Boží požehnání nám poté udělil bratr P. Petr Dujka

a zároveň mimo jiné připomenul smysl tohoto setkání: „Smyslem je předávat něco ze sebe. Je to chvíle, v níž rosteme ze setkání s lidmi.“

Na letošní akci přijali pozvání významní hosté. Jedním z nich byl ing. Jiří Carbol – poslanec Poslanecké sněmovny ČR, který pozdravil účastníky setkání a předával účastnické listy. V čele pětičlenné poroty opět zasedala paní profesorka Anna Staňková. Členka poroty mgr. Marie Pachtová z Vyškova se 25 let osobně znala s Jaroslavem Seifertem a druhá členka

poroty, herečka mgr. Martina Pavlíková z Olomouce – v současné době vyučuje na olomouckém semináři čtení Písma Svatého – vystřídal v hodnocení soutěžících vsetínského básníka Karla Vysloužila, vydavatele časopisu Hlas z pasínku.

Na jevišti orelského kulturního sálu se po-

stupně představilo 31 soutěžících, kteří byli rozdělení podle věku do čtyř kategorií. Zastoupení jsme měli ve druhé a čtvrté kategorii, které byly pro porotu největším oříškem v hodnocení. Pro soutěžící nad 18 let se rozhodla porota udělit všem čtyřem cenu „VÍTEŽ IV. KATEGORIE“.

V kategorii soutěžících ve věku 10 až 14 let bylo patnáct soutěžících a jejich přednes byl tak vynikající, že se porota rozhodla udělit ceny

pěti nejlepším. K radosti celé naší jednoty získal první místo Jenda Ohryzek za přednes úryvku z knihy Malý princ od Antoine de Saint-Exupéry. Porotě se jeho recitace natolik líbila, že mu udělila putovní pohár absolutního vítěze 15. ročníku Svatováclavské révy. Tak poprvé od obnovy orelské činnosti putoval pohár do rukou člena z jednoty Nový Hrozenkov.

V sobotu 7. října 2006 se konal 3. ročník závodů na kolečkových bruslích v Zašově. Duchovní slovo si připravil stálý jáhen Antonín Glogar. Celkem bylo 18 účastníků a z naší jednoty závodila dvě děvčata. Soutěž byla rozdělena do dvou etap: běh na 400 metrů a slalom na 40 metrů. Miriam Žalmánková získala 1. místo, diplom a věcnou cenu. Všichni závodníci obdrželi účastnický list. Výherkyni blahopřejeme a věříme, že se k ní v příštím roce přidá více závodníků.

Zpráva pro všechny děti:

Od 5. října jsme opět začali pravidelně cvičit v tělocvičné škole. Setkáváme se každý **čtvrtek v 16.30 hod.**, cvičení trvá přibližně **do 18.00 hod.** Program cvičení: úvodní modlitba, příběh na zamyšlení, nástup, rozcvička a poté podle daného plánu vedoucích vybíjená, florbal, soutěže a další různá cvičení na náradí.

Děti – přijďte mezi nás.

Jednota Orla

Odměna pro „Tři krále“

Stále jsme nevěděli, čím se máme odvděčit našim dobrovolným pomocníkům z letošní Tříkrálové sbírky. Až jednou přišel do Charity mail od P. Jozefa Strečky, že objednal autobus, kterým máme jet s koledníky v sobotu 16. září na Sv. Hostýn. Dopoledne tam pro nás odslouží mši sv. a my máme vymyslet a zařídit pro děti program na odpoledne. No a tím vše bylo dané. Na odpoledne jsem naplánovali zajít do ZOO v Lešné a začali zvát koledníky.

Čím víc se termín zájezdu blížil, tím více zájemců o výlet se nám hlásilo. Nejspíše lákalo krásné zářijové počasí a také to, že výlet bude zadarmo. Nakonec nás jelo 64, naštěstí většinou dětí. V autobusu bylo oficiálně jen 50 míst. Posedali jsme si však úsporným způsobem po třech a na klíny. Jedno dítě jelo i s kočárkem, to ještě sice nebylo koledníkem, ale všichni jeho sourozenci již ano.

Malí „králové“ měli s sebou své dospělé, kteří je měli na starosti. Předpokládali jsem tedy, že snad žádného nikde neztratíme. Naopak, když jsme se mezi Hostýnem a Lešnou v autobuse

přepočítali kvůli vstupenkám do ZOO, vyšlo nám, že je nás o 3 více než ráno při nastupování. Ale nikdo neplakal, že k nám nepatří, tak jsme dále nepátrali.

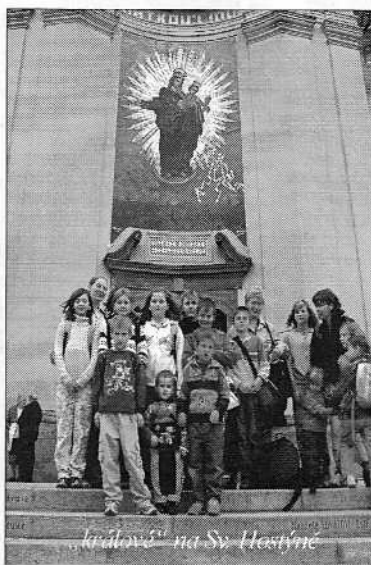
Na Hostýn jsme dorazili chvíli před mší svatou, kdo chtěl, šel do baziliky a ostatní se vydali na prohlídku okolí. Nechali jsme si dost času na prohlídku všeho, co je na Hostýnku k vidění, protože mnozí zde byli poprvé. Byla otevřená i rozhledna, a i když nevypadá moc vysoká, člověku dá pořádně zabrat než vystoupá nahoru, aby se mu otevřel krásný pohled na okolní krajinu.

Do Lešné jsme přijeli v pravé poledne. Zjistili jsem, že většina zvířat zřejmě neobědvá, při jídle jsme totiž přistihli pouze slony. Živilí se velkými listnatými větvemi, které si zvedali choboty a podávali do úst. Jedna malá kolednice

hledíc na to pravila, že „ten slon činkuje“. V ZOO jsme viděli spoustu zvířecích mláďat a bylo zajímavé srovnávat, jak se jim ta lidská někdy podobají. Zvláště přebytkem energie, zájmem o okolí, pohyblivostí, vždyť dospělí mnohdy s těžší registrovali, za kterým křovím či zatáčkou jim zase ti jejich „králové“ mizí. Ikdyž je zahrada v Lešné tak trochu bludiště, všichni včas našli východ a sešli se v domluvenou hodinu u autobusu. Stihla to i ta skupinka, která kdesi u tygrů zapomněla batoh a tryskem se pro něj vracela.

Z ohlasů účastníků zájezdu se zdá, že se všem výlet velice líbil. Mnozí při loučení již teď, čtyři měsíce předem, slibovali: „Na příští sbírku jdeme zase!“

*Za Charitu Nový Hrozenkov
Dana Žáková*

☞ Na co kdo vrčí – to mu Pámbů strčí. ☞
☞ Voda všecko vypere kromě já zlého jazyka. ☞

...BIBLICKÉ OKÉNKO...Z NAŠÍ FARNOSTI...BIBLICKÉ OKÉNKO...Z NAŠÍ FARNOSTI...

PENTATEUCH – PĚT KNIH MOJŽÍŠOVÝCH

V pravidelných zápiscích o četbě Starého zákona nesmí chybět zastavení u počátků naší víry, která je založena - podle nejednoho vyjádření evangelii - na Zákonu a Prorocích. „Zákonem“ se rozumí především pět knih Mojžíšových. (Jejich názvy by katolíkově neměly dělat potíže: 1. Genesis, 2. Exodus, 3. Leviticus, 4. Numeri, 5. Deuteronomium.) Jsou zahrnuty pod společný titul **Pentateuch** (židovská Tóra) a tvoří první starozákonní knihy. Právě v nich se můžeme seznámit s nejkrajnějšími a nejznámějšími biblickými příběhy: o stvoření světa a člověka jediným Bohem; o prvním hříchu a vyhnání z ráje; o potopě světa; o slavných (a dobrodružných) životech patriarchů Abrahama, Izáka, Jakuba a jeho synů; o Josefovi Egyptským; o Mojžíšovi, vysvobození z egyptského otroctví a čtyřicetiletém putování Izraelitů do zaslíbené země; o četných vzpourách proti Bohu a o jeho nekonečném milosrdenství. Na stránkách Pentateuchu je zaznamenáno vyhlášení Desatera (Dekalog) a základní morální kodex Božího lidu putujícího k spáse. – Dějinná cesta lidstva a Izraele není vyprávěna kronikářsky plynule, nýbrž prostřednictvím příběhů, úvah, chvalozpěvů a písní, právních předpisů a liturgických norem, rodopisných seznamů, proslovů a zpráv. Stylisticky jde o texty velmi nesourodé a odlišné. Pro dnešního čtenáře vzniká nejedna obtíž tím, že svět těchto prvních biblických dob se nesmírně liší od světa naší civilizace, řada lidských prvků v těchto knihách je historicky podmíněna starou orien-

tální kulturou. V tom však nespočívá poslání Bible. Ta je především *Božím* slovem a ukazuje bezmeznou trpělivost Boží, která pozvedává člověka z propasti hříchu a vychovává k lásce. Rozhodující poselství Pentateuchu shrnul vydavatel českého katolického překladu do několika elementárních závěrů: „Jediný Bůh stvořil svět, který je dobrý. Lidskému životu poželal. Lidstvo je náchylné k hříchu. Bůh vysvobozuje z každého zla a plní své sliby. Smlouva je poutem mezi Bohem a Izraelem, Zákon je výraz svazku Izraele a Boha. Podstata kultu je chvála a díkůčinění. Náboženský život je životem ve společenství. Bůh je Pánem dějin a řídí je, žehná a trestá, podrobuje zkouškám, ale zároveň poskytuje pomoc k jejich překonání. *Všechno je v ruce Božích.*“

Nejnovější český katolický překlad pěti knih Mojžíšových vyšel r. 2006 v jednom svazku v Karmelitánském nakladatelství v Kostelním Vydří s úvodním slovem kardinála Miloslava Vlka a s bohatými, srozumitelnými výkladovými poznámkami, které usnadňují porozumění textu a jsou neocenitelnými pomocníky při četbě.

První kniha Mojžíšova se nazývá Genesis (Geneze = z řeč., původ, vznik, stvoření), neboť začíná stvořením světa a prvotními osudy lidstva. Dělí se na dvě nestejně části. První část vypravuje o počátcích lidského pokolení (kap. 1-11), o stvoření vesmíru a člověka, o prvotním pádu a jeho následcích, o rostoucí zvrácenosti lidstva a o trestu potopy. Začíná tedy dějinami

všeho lidstva, ale pozornost postupně omezuje na užší linii, zejména po potopě, a nakonec se soustředí na otce vyvoleného lidu – Abraháma. – Podstatou této části není historie, ale především výklad o původu kosmu a života, a zejména hlubokého tajemství a vznešené nauky o původu viny a zla na světě. Zároveň se odhalují úmysly Božího milosrdenství s lidstvem – vyhnání prvních lidí z ráje je spojeno s příslibem vykoupění (tzv. protoevangelium: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Ono ti rozdrtí hlavu...“) – Druhá, rozsáhlejší část (kap. 12 – 50) vypravuje dějiny patriarchů: Abraháma, muže víry a poslušnosti, a jeho syna Izáka; Jakuba, muže lsti a zchytralosti, jemuž Bůh obnovil sliby dané praotci Abrahamovi; dvanácti Jakubových synů, zakladatelů dvanácti kmenů Izraele. Mezi nimi je zvláštní celek věnován příběhu Josefa, muže moudrosti. – Hlavní postavou těchto lidských dějin ovšem zůstává Bůh, jehož slovo volá svobodného člověka, aby uposlechl, věřil a doufal. Historie se tak stává lidskou (člověk ji aktivně vytváří) a zároveň Boží (je řízena Boží svrchovaností, která navzdory lidské slabosti a odporu začíná realizaci velkého plánu spásy).

„Genesis představuje velkolepou vstupní bránu dějin Boha s člověkem, které pokračují v dalších osudech Izraele a na něž navazuje také nový Boží lid, Kristova církev.“ Naši předkové dobře chápali důležitost a základní význam Geneze pro naši víru a pochopení Božích záměrů s lidstvem a pochopení smyslu dějin vůbec. Biblická dějepřava tvořila významný stupeň náboženské výchovy. Události a příklady vstoupily zcela přirozeně do povědomí, takže podstatně ovlivnily myšlení a jeho výraz v jazyku. Vzpomeňme na nespočet úsloví, příměrů, pořekadel a idiomů v lidové řeči, jejichž původ je biblický, konkrétně zakotvený v Genezi: *lstivý jako had; začít od Adama; roucho Adamovo; bábel; babylonské zmatení jazyků; benjamínek; vypadá jak sedm hladových let; číst levity; deset ran egyptských; Sodoma a Gomora; klanět se zlatému teleti; starý jak Metuzalém; zarostlý jak Ezau; vášnivý nimrod; zelená ratolest; holubice míru; první vlaštovka jaro nedělá; solný sloup; egyptské rány; zápas s andělem; žebřík do nebe; nebeská mana; předpotopní...* Neměli bychom zapomenout, že i nejtragičtější slovo moderní historie má původ v Pentateuchu: holokaust je název zápalné oběti, celopalu (lat. holocaustum) v liturgickém řádu Izraele.

připravil Mojmír Trávníček

Kaplička u „Klementů“ ve Vranči

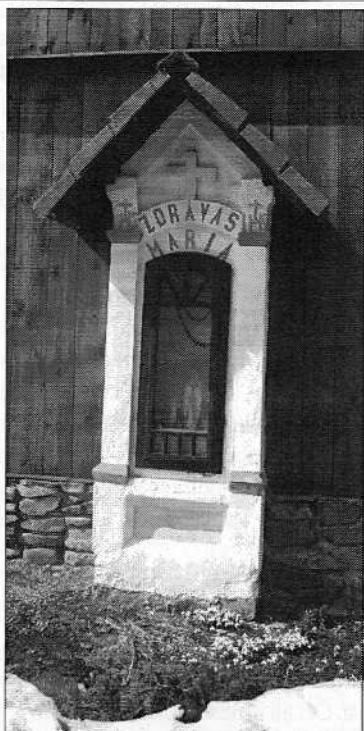
Katastrální území Nový Hrozenkov
Stav objektu dobrý

Postavena: přesný rok není znám

Umístění: na hospodářské budově

Majitel objektu: ing. Klement Pavel,
Nový Hrozenkov 360

Historie: O vzniku kapličky je údajně záznam v rodinné kronice, kterou se však zatím nepodařilo mezi sourozenci majitele dostihnout. Podle ústního podání sestry majitele se na usedlost přiznal jejich předek Klement. Ten, když onemocněl, slíbil P. Marii za uzdravení zbudovat kapličku. Slib splnil. Původní kaplička byla na zdi zavěšena (to bylo asi před rokem 1890). V roce 1939 byla zbudována kaplička cihlová, přizděná na hospodářské stavení. V období 2. světové války snad sloužila jako schránka pro spojky. Původní socha Panny Marie byla po neúspěšném pokusu o krádež v roce 1995 nahrazena novou a uložena do rodinných sbírek.

☞ Bylo to tedová, když ještě chodil Kristus Pán po světě. ☞

☞ Má hnílú nemoc. ☞

...DOPISY Z MISÍ...DOPISY Z MISÍ...DOPISY Z MISÍ...DOPISY Z MISÍ...

Tajfun na Filipínách

P. Pavol Kruták SVD působí na Filipínách od května v nové farnosti Ligaya (v překladu znamená radost) a o prázdninách svým přátelům a známým napsal několik řádků. Zde jsou výňatky z jeho dopisu přeložené do češtiny:

...Moje farnost patří mezi nejmladší, má asi 15 let. Je v ní 18 tisíc obyvatel a třináct kapliček a kostelů. Kromě toho jsou zde 3 vězeňské farmy s dvěma tisíci vězni. A protože tam momentálně není kněz, zůstalo to také na mně. Faru postavil polský pater Jan Res, je nová a velká. Ale tak, jak ji nechal při svém odchodu, vypadá dodnes, nic se zde nezměnilo. Když přišlo období dešťů, tak se někteří předchůdci stěhovali z místnosti do místnosti nebo do přízemí, protože voda protéká stropem. Mezi mými bývalými farníky je jeden člověk, který neví, co je být chudým, ale zároveň je velice štedrý. Nechal mi hned nějaké peníze a za pár dní mi ještě poslal další, takže jsem měl na nejnnutnější opravy. Nechci se pouštět do velkých investic, protože bych z toho nikdy nevyšel...

...V úterý byla fiesta (svátek) v jedné komunitě, kam je třeba jít hodinu pěšky. Všichni mě zděšeně litovali, jak je to daleko a jak dlouho to trvá (Co bude chudák pater dělat, co z něho zůstane?). No, musím se pochválit: ještě nejsem úplně k zahození. Po obědě jsem se narychlo vydal navštívit ještě jednotlivé kapličky a komunity, abych byl jakž takž v obraze. Farnost patří ve vikariátu mezi ty chudobnější. Ve dvou třech vesnicích ještě není elektrina. Většina vesnic leží na pobřeží a mnoho rodin žije v bambusových chatrčích, ale některé domy jsou již zděné a je zde vidět jistý pokrok. V celé farnosti je asi jeden kilometr asfaltové nebo betonové cesty, ostatní cesty jsou prашné. Zároveň je to ale krásné prostředí. Z jedné strany jsou kopce a prales, který je v některých částech ještě nedotknutý, a ze strany druhé je moře. Z fary mám k moři asi 150 m a večer usínám za hukotu mořských vln. Prostě dovolená zdarma! Ve čtvrtek zprávy hlásily tajfun blížící se k Filipínám. Naši oblast tam nejmenovali, ale druhý den okolo oběda to již vypadalo jinak a večer to již bylo špatné. Na faře máme místo skel překližkové žaluzie a okna se nedají pořádně otevřít. V pokoji jsem měl tmu a vzduch se ani nepohnul. Proto jsem se rozhodl žaluzie odstranit. Když začal tajfun, vítr a dešť vyváděly, musel jsem vstát z postele a všechny žaluzie jsem zasunul zpět. Ale i tak víť hučel a bouchal do oken celou noc. Ráno jsem měl mít pohřeb v jedné vesnici a v další byla fiesta.

Mnozí mne odrazovali, abych nikam nechoď, protože lidé stejně neprijdou a most přes

řeku již bude poškozen. Řekl jsem si: „Co když ale přijdou lidé?“ a šel jsem se tam alespoň podívat. Jestli neprijdou lidé, alespoň já budu vidět, co se venku děje. Všude bylo jako po vymření. Větve stromů byly polámané a popadané na cestě, potrhane elektrické vedení, zničená úroda, nejvíce zničené byly banány. S půlhodinovým zpožděním jsme přišli do kostela, kde již čekali lidé.

Ve farnosti jsem měl rodáka, kněze na dovolené, který šel se mnou. Domluvili jsme se, že si vezme pohřeb a kázání na hodiny a já budu sloužit mši. Po pohřbu jsme přišli do dědiny, kde měla být fiesta. Kostel byl zavřený a na cestu vyběhl laický pomocník, jestli budou alespoň křty. Lidé sice nepřišli, ale ještě mohou přijít.

Zeptal jsem se, jestli jsou připraveni, a on mi odpověděl, že prasata jsou zabité. Tak tedy, řekl jsem si, křtiny musí být. Trvalo více než půl hodiny, než se všichni sešli. V kapliče nebylo jediného suchého místa. Svíčka hořela jen pod oltářem, protože tam nebyl takový silný vítr. Po obědě mělo být setkání se skupinou laických pomocníků, kolem oběda přišel jeden z nich setkání zrušit. Bylo třeba pomoci při evakuaci některých obyvatel. Příliv a velké vlny z moře zničily domy. Po obědě jsem se vydal na pobřeží, kde již byla o něco lepší situace. Přišel odliv, takže moře útočilo jen na hranici prvních chatrčí, z nichž některé již byly zcela zničeny. Lidé našli útočiště ve škole a v kostele. Bylo veliké štěstí, že vše se seběhlo ve dne, protože lidé stihli utéci. Kdyby byla noc, tak mnoho lidí zahyne v mořských vlnách.

Tajfun pokračoval i v neděli. Dopoledne jsem šel na filiálku na mši. Nevím, o čem jsem uvažoval, ale vydal jsem se v polobotkách. Na chodbě mě kdosi upozornil, že lepší budou sandály. Přišli jsme k mostu, který byl neprůjezdný, dal se pouze přejít. Měli nás tam čekat s nějakým povozem, ale nečekali, tedy jsme šli pěšky. Za krátký čas jsem byl úplně mokrý. Přiznám se, že jsem toužil, aby v kapliče nebyli lidé a mše nebyla, abych přes celou mši nemusel být v mokré oblečení. Když jsme konečně dorazili na místo, kaplička byla prázdná. Lidé, kteří přišli zase odešli, protože si mysleli, že již neprijdu. Nemohli jsme hned jít zpět, protože vítr byl stále silnější. Čekali jsme v kapliče, než se to tro-

chu uklidní. Za chvilku přišla jedna ženička, po chvíli další, nějaká mládež a děti aři čtyři chlapi. Takže nakonec byla zpívána mše za stálého deště, na mokré oltáři mokré knihy, mokrý kněz... Když jsme skončili, byl jsem pozván k bēdu. Přijal jsem, ale nesedl jsem si. Lépe se v mokrých šatech stojí nežli sedí. Cestou zpět jsem se vezl již na motorce, která byla sice malá, ale byla dobrá pro tři. Po obědě jsme měli poradu. Chtěl jsem vědět, jaká je situace a také zorganizovat alespoň symbolickou pomoc pro postižené. V některých dědinách již něco podnikli sami a já jsem přidal 6 pytlů rýže.

Na to, co se stalo při tajfunu, nebyl pěkný pohled. Na druhé straně jsem si ale uvědomil, co je to „štěstí chudých“. Někteří přišli o všechno, vítr nebo moře jim zničilo jejich chaloupky, ne-

zůstalo jim nic. Za několik dnů si donesli z lesa materiál a spravili nebo postavili si nové chatrče a za dva týdny na tom byli stejně jako před tajfunem. Když pomíneme zničenou úrodu. Boháč když přijde o všechno, nejspíš to nikdy nezíská zpět a může si zoufat. Chudý člověk, i když ztratí vše, za pár dní je schopný získat alespoň tu trochu, co měl před tím.

Nevím, jestli je to pouze moje subjektivní úťcha, ale tak nějak jsem to vnímal.

Po mši jsme se vydali do vesnice vzdálené asi pět kilometrů na posvěcení kapličky. Tajfun, deště a to, že jsem tam jel předtím již dvakrát džípem, zničilo cestu tak, že bylo téměř nemožné po ní jet. Již ani nevím, kolikrát jsem zapadl. Přišli jsme tam asi o hodinu později, než jsme měli v plánu. Domáci se velice těžko dávali dohromady a postupně zjišťovali, co vše ještě chybí, sháněli svíčky a podobně. Kolikrát by se člověku na ně chtělo zakřičet, ale nezbyvá nic jiného než se pousmát nad mou deformací ze západního světa svázaného hodinami a časovým shonem. Nevím, kolikrát jsem již slyšel: „father Pilipino time!“, ale ještě jsem se to nenaučil a asi nikdy se mi to nedostane do krve. Kolikrát prožívám napětí, že přijdu někam pozdě, a když přijdu na místo, jsem tam první. Slavnost se skončila, jak už to bývá zvykem, pohostěním. Dobří lidé, navzdory své chudobě, připravili opravdu královské pohostění. Byli asi 4 hodiny odpoledne, když jsme se mokří a zablácení po uši vrátili zpět na faru.

☞ Gdo sa Boha nepustí, teho Pámbú neopustí. ☞
☞ Nevěsta má mñer' při zdavce na sobě něco vypošćaného – pro šćestí. ☞

...KALENDÁRIUM...Z NAŠÍ FARNOSTI...KALENDÁRIUM...Z NAŠÍ FARNOSTI...

Od 29. října do 16. prosince si připomínáme:

†29. října 2003 - P. Karel Drong (*1917, o. 1944), kooperátor v Novém Hrozenkově 1940-1947

31. října: sv. Wolfganga, biskupa – Narodil se kolem 930 ve Švábsku. Od sedmi let měl soukromého učitele a pak se vzdělával ve slavné klášterní škole v Reichenau, kde na sebe upozornil svým nadáním, zbožnou vážností a skromostí. Jako mnich vstoupil do benediktinského kláštera v Einsiedeln ve Švýcarsku, kde byl kolem roku 970 vysvěcen na kněze. V tu dobu měl prý vidění, v němž ho sv. Otmar vybízel k misijní činnosti, kterou měl konat jako „chudý a núdný“. Odešel z kláštera a Čechami prošel do Uher. Poté jmenován biskupem v Řezně. Byl velmi obětavý a velice vzdělaný, podporoval školy a kláštery (založil v Řezně klášter benediktinek a reformoval další dva ženské kláštery), značně pozdvihl duchovní úroveň kněží. Souhlasil s odloučením Čech od své diecéze a umožnil tím roku 973 založení biskupství v Praze. Zemřel 31. října 994 v Puppingu u Lince, jeho tělo přeneseno do Řezna, kde je pohřben. Jeho uctívání jako svatého bylo potvrzeno r. 1052. Je patronem Bavorska.

1. listopadu: Všechny svatých – viz.str. 8

2. listopadu: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (Dušičky) – viz.str. 8

16. listopadu: sv. Gertrudy – V pěti letech dána (nar.1256), nejspíš jako sirotek, do cisterciáckého kláštera Helfla poblíž Eislebeu, kde se jí dostalo humanistického i teologického vzdělání. Měla velkou zálibu ve studii latiny, ve zpěvu a v malířství. V dvaceti šesti letech měla vidění, po němž se od vášnivě pěstovaných světských studií celá dala lásce Boží. Viděla před sebou Krista a slyšela jeho hlas: „Neboj se. Chci tě zachránit a učinit svobodnou.“ Dlouho o tomto mlčela. Teprve od Zeleného čtvrtku roku 1298 o tom začala mluvit a psát, zvláště mluvila o tajemství eucharistie a o srdci Ježíšově. Téměř všechna dnešní vzývání k srdci Ježíšovu jsou už v jejích spisech, které byly psány latinsky a od 16. století překládány do všech hlavních evropských jazyků. Od 18. stol. i do češtiny. Zemřela ve svém klášteře pravděpodobně 17. listopadu 1301 nebo 1302.

24. listopadu: sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, vietnamských mučedníků – Roku 1988 prohlásil papež Jan Pavel II. za svaté 117 mučedníků (24 kněží, ostatní laici ze všech stavů a profesí), vybraných a uctívaných z deseti tisíců věřících, kteří padli za obětí pronásledování v 18. a 19. století. Na prvním místě je uváděn vietnamský kněz Ondřej Dung-Lac, popravený stě-

tím r. 1839, když odmítl pošlapat Kristův kříž (jako mnoho dalších mužů a žen). Tato velká pronásledování nevyhubila křesťanství ve Vietnamu, kde je dnes asi šest milionů křesťanů.

26. listopadu: Ježíš Kristus Král

3. prosince: Začátek nového liturgického roku – 1. neděle adventní.

3. prosince: sv. František Xaverský – Baskický šlechtic se narodil roku 1506. Při studiích v Paříži poznal Ignáce z Loyoly a stal se jedním z jeho prvních druhů. Roku 1534 s ním a ještě s pěti stejně smýšlejícími druhy složil slib chudoby a čistoty se závazkem vykonat pout' do Svaté země. V Benátkách museli cestu přerušit, všechny cesty do Palestiny byly blokovány muslimskými Turky, a zde byl také roku 1537 vysvěcen na kněze. Za rok klečeli před papežem a prosili ho, aby slib putování do Sv. země mohli nahradit naprostou poslušností náměstku Kristovu; zde také vzniklo Tovaryšstvo Ježíšovo. Od roku 1541 horlivě a s velkým úspěchem hlásal evangelium v Indii, na Ceyloně, na Molukách a v Japonsku. Zemřel 3. prosince 1552 cestou do Číny na ostrově Sancianu. Byl to jeden z největších křesťanských misionářů, protože se dovedl sžít s národem, kde působil. V roce 1622 prohlášen za svatého a v roce 1927 za patrona misí. K letošnímu 500. výročí jeho narození vyšel český překlad výboru jeho dopisů z misí – zpráv o dobrodružství a obětích v Kristových službách.

†3. prosince 2004 - P. Jan Janíček, farář ve Velkých Karlovicích

†9. prosince 1993 - P. František Poles (*1927 v Cholině, o.1969), farář v Novém Hrozenkově 1. února 1976-9. prosince 1993.

11. prosince: sv. Damas I. – Narodil se kolem roku 305, rodem Španěl. Papežem zvolen roku 366, když působil jako jáhen v Římě. Jeho kultura, zbožný vztah k mučedníkům a znalost Písma ho předurčovaly na papežský stolec. Byl zvolen většinou kněží. Po svém zvolení však musel čelit soupeři Ursinovi a také rozkolům vyvolaným v Římě kacířskými sektami. Nic mu nezabránilo zabývat se životem církve a hledáním a důstojnou úpravou hrobů mučedníků. Roku 382 pověřil sv. Jeronýma revizí latinského překladu Písma. Sepsal si sám náhrobní nápis a vyslovil v něm svou víru ve vzkříšení Pána Ježíše a naději na vlastní vzkříšení.

†12. prosince 1913 - P. František Procházka (*19.1.1851 v Ivančicích, o. 1874 v Olomouci – pochován v Novém Hrozenkově v kněžském hrobu) - farář v Novém Hrozenkově 09/1905-12. prosince 1913 †.

13. prosince - sv. Lucie
Lucie noci upije a dne nepřidá.

**Svatost křtu přijali
a novými farníky se stali**
v Novém Hrozenkově:

20. srpna – Anna-Maria Plevová

3. září – Adéla Měkynová a
Anette Linda Haferník

16. září – Vivien Orságová

17. září – Kryštof Tlašek

24. září – Sabina Lukášová

22. října – Libuše Vlčková
v Karolince:

15. října – Josef Michálek

Svatost manželství uzavřeli

9. září v Novém Hrozenkově

Martina Třetinová a Jan Mudler

9. září v Novém Hrozenkově

Veronika Zapalačová a Tomáš Ráček

23. září v Novém Hrozenkově

Lenka Koňářková a Michal Kovařík

23. září v Novém Hrozenkově

Lenka Příbylová a Jiří Kovář

14. října v Novém Hrozenkově

Jarmila Orságová a Jiří Gášek

Do věčnosti nás předešli

v měsíci červnu:

Jana Tydlačková (1970) z Karolinky
koncem měsíce srpna:

František Malík (1910) z N. Hrozenkova
Helena Kulčáková (1947) z N. Hrozenkova
v měsíci září:

Anežka Jochcová (1930) z Karolinky

v měsíci říjnu:

Pavel Jochec z Nového Hrozenkova
Anna Zapalačová z N. Hrozenkova

✚ Kdyby byl člověk aj andělem, dycky sa něčo zmetne. ✚
✚ Do jedné gatice obě nohy nenacpeš. ✚

...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...KALENDÁRIUM...

Páté řeholní sliby

Bratr Jozef Marko SVD, který je od února v naší farnosti pastoračním asistentem, složil dne 8. září 2006 v Nitře páté řeholní sliby. Tento rok se bude intenzivněji připravovat na složení slibů věčných, které by měl složit 8. září 2007 v den slavnosti Narození Panny Marie.

Kostelník v kostele v NH

Dne 20. září 2006 zasedala pastorační rada a hledala nového kostelníka pro kostel v N. Hrozenkově. Stávající kostelník Hynek Orság se prozatím odstěhoval z N. Hrozenkova a nemůže dále tuto funkci zastávat. Službu kostelníka od něj již postupně v uplynulých letech přebírali bratři verbisté, ale toto je pouze dočasné řešení, které nemůže neustále fungovat. Navíc v podzimním období obvykle přibývá pohřbů a při nich je kostelník obzvláště třeba. Zatím svoji pomoc při kostelníčení nabídl pouze sestra bývalého kostelníka Marta Orságová. Prosíme všechny farníky, aby se nad tímto stavem vážně zamysleli a pomohli řešit tuto situaci.

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - k „dušičkám“

Ve středu 1. listopadu odpoledne a ve čtvrtek 2. listopadu po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek – sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce – je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Misijní kalendář

V listopadu se v našich kostelech objeví v prodeji česká verze misijního kalendáře Společnosti Božího slova. Jedná se o stolní kalendář s fotkami z misí, které se později dají vystříhnout a použít jako pohlednice. Tentokrát budou použity citáty sv. Terezie Ježíškovy. Výtěžek z prodeje tohoto kalendáře bude věnován na podporu misí.

Svatost smíření před „dušičkami“

Příležitost k přijetí svátosti smíření bude v pondělí 30. října v Karolince od 17 hod a ve středu 1. listopadu v Novém Hrozenkově od 17 hod.

Program bohoslužeb o „dušičkách“

Středa 1. listopadu - slavnost Všech svatých
mše svatá v 18.00 hod v Novém Hrozenkově
Čtvrtek 2. listopadu

vzpomínka na všechny věrné zemřelé
Karolinka:

14.30 hod - pobožnost na hřbitově v Karolince a posvěcení nového kříže na hřbitově v Karolince

16.30 hod - mše svatá na úmysl papeže Benedikta XVI.

Nový Hrozenkov:

17.30 hod - růženec za zesnulé farníky

18.00 hod - mše svatá za farníky z naší farnosti zesnulé v uplynulém roce

18.45 hod - pobožnost na hřbitově v N.Hrozenkově

Změna programu bohoslužeb

Se změnou letního času na zimní, tedy od 29. října dochází v program bohoslužeb ke změně. V sobotu bude sloužena mše svatá v 15.45 hod.

Přednáška na téma „Co nevíte o životě dítěte před narozením“

Sdružení za dětský život Jihlava pořádá přednášky v rámci prevence hříchu a smrti, jimiž se snaží šířit úctu k lidskému životu od početí a napomáhat k odpovědnému rodičovství. Přednáška je určena pro mládež od 15 let a dospělé všech věkových skupin.

Obsah přednášky:

1. Učení katolické Církve: Život a ochrana člověka v období před narozením.
2. Chirurgické potraty a jejich zdravotní a společenské následky.
3. Zodpovědnost Církve, rodičů, příbuzných, lékařů, společnosti za životy nenarozených dětí.
4. Jak řešit sociální, zdravotní nebo jinou tíseň těhotných žen.
5. Míromanažerská zdrženlivost, zodpovědný výběr partnera, známost.

Přednáška proběhne v neděli 12. listopadu 2006 v kostele sv. Jana Křtitele v Novém Hrozenkově po mši svaté (cca od 10.15 hod), jste na ni všichni srdečně zváni.

Den Bible a soutěž pro děti

Jako každý rok jsme pro Vás připravili biblickou soutěž. Tentokrát jsme připravili soutěž pro děti na čtvrtek 16. listopadu. Začátek je v 16 hod v kostele Panny Marie Karmelské. Na soutěž jsou pozváni i hosté ze Vsetínského děkanátu. Výstavu o Bibli bude možno shlédnout ve čtvrtek 16. listopadu od 16 do 19 hodin a v neděli 19. listopadu od 7 do 9 hodin.

za pořadatele Martina Havlová ml.

Zpěvy z Taizé

V kostele Panny Marie Karmelské budou ve čtvrtek dne 16. listopadu 2006 při mši svaté od 18 hodin zpívány zpěvy z Taizé.

Koncert karolinské Scholy

V kostele Panny Marie Karmelské bude v neděli 19. listopadu 2006 po skončení mše svaté cca v 8.30 hod koncert karolinské Scholy na téma Bible.

Roráty

(poprvé v pondělí 27. listopadu v Karolince) Také letos budeme slavit přípravu na narození Pána Ježíše s dětmi při ranních mších svatých v podobném duchu jako v minulých letech. Mše svaté budou v Novém Hrozenkově ve středu a v pátek ráno v šest hodin. V Karolince v pondělí ráno v půl sedmé a ve čtvrtek v 18.00 hod. Již nyní mohou děti přemýšlet a vyrábět nové lampičky do průvodu kostelem, tyto nové lampičky budou samozřejmě odměněny.

Příležitost ke svátosti smíření před Vánocemi

Před Vánocemi bude jako obvykle příležitost ke svátosti smíření 2 týdny předem, tj. v neděli 10. prosince v Novém Hrozenkově od 14.00 do 18.00 hod a v Karolince od 14.00 do 16.00 hod.

Předvánoční akce ZUŠ Karolinka

ZUŠ Karolinka vás srdečně zve na:

Adventní koncert - 3. prosince v 16 hod v kostele Panny Marie Karmelské v Karolince

Živý betlém - 15. prosince od 16.15 hod před radnicí v Karolince, bude spojen s předvánočním jarmarkem

Vánoční koncert - 17. prosince v sále ZUŠ Karolinka, začátek v 16 hod

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky

Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov
Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz

Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada.

Fotodokumentace do farního zpravodaje archiv občanů NH

Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.
Náklad 200 ks. Neprodejné, pro vnitřní potřebu farnosti. Dobrovolný příspěvek 9,- Kč (náklady na tisk).